

(Политика, 01.12.2009)

Поводом текста [„Јесен патријарха Павла” Ђорђа Вукадиновића](#)

Ретко ко је тако ружно извређао Србију и Србе као Ђорђе Вукадиновић, главни уредник часописа „Нова српска политичка мисао”, у тексту под насловом „Јесен патријарха Павла” („Политика”, 24. новембра).

Вукадиновић је, очигледно, желео да напише омаж преминулом поглавару Српске православне цркве. Међутим, он је то учинио тако неспретно да је истичући врлине популарног и вољеног „пастира” изрекао много ружних и неистинитих тврдњи о његовом „стаду” и држави у којој оно живи.

Вукадиновић на једном месту најпре егзалтирано вели да је „Павле у очима народа био оличење божјег човека и свеца”, па потом изриче крајње депресивну опаску: „Понекад се чинило да је он и једини прави верник и хришћанин у свом синоду, а можда и у читавом свом народу”. Ту суморну мисао о „данашњим Србима и Српкињама” он је поентирао још суморнијим закључком: „Павле је за њих био жив симбол оног најбољег у хришћанству и оног најбољег – а већ увелико изгубљеног – у њима самима”.

Значи, ако је веровати уреднику „Нове српске политичке мисли”, није сигурно да су овдашњи православци, укључујући ту и чланове Синода, прави верници и хришћани. Јер, како ако не тако, протумачити опаску да се „понекад чинило да је он (патријарх Павле) једини прави верник и хришћанин” међу њима?

Ствари стоје још много горе с изричитом тврдњом, без икакве оградe, да су „данашњи Срби и Српкиње”, који „слабо читају и школску лектуру, а камоли житија светих или теолошке списе Николаја Велимировића”, већ увелико изгубили оно најбоље у хришћанству и у њима самима. Или, другим речима – најблаже речено – да слабо стоје с хришћанским и моралним врлинама уопште.

„Немојмо да се заваљамо”, упозорава Вукадиновић у делу текста у којем говори о жалости обичног света поводом смрти патријарха Павла, па закључује: „То је био спонтани, полусвесни вапај бића овог народа због губитка ослона и последњег неприкосновеног националног ауторитета усред историјске стихије”. Гору покуду на рачун државе Србије, њених институција, њене политичке и интелектуалне елите тешко да је могао да изрекне. Јер, ако би то било тачно – а на срећу није – поставља се питање у каквој то земљи овај народ живи. И какву будућност има ако је после смрти једног човека – па био он и патријарх Павле – остао без „ослона и последњег неприкосновеног националног ауторитета усред историјске стихије”?

Вукадиновић засигурно није желео да вређа Србију и њене грађане. Међутим, он је то ипак учинио. Невешто баратање пером слаб је изговор чак и за обичног новинара, а камоли главног уредника „Нове српске политичке мисли”.

новинар из Новог Сада